

Arrest

nr. 256 759 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in X, Sali Kenni. Toen u een maand oud was, verhuisde uw familie naar Tallingding, Serrekunda. Toen u negen maanden oud was, overleed uw moeder en sindsdien bent u opgevoed door B., de oudere zus van uw moeder. Ondertussen studeerde uw vader in Saudi-Arabië, en bleef u met B. in Gambia. In 2005 keerde uw vader definitief terug naar Gambia. Uw vader heeft een school en een universiteit opgericht in Gambia, en werkte ook voor de Gambiaanse overheid. In 2010 kreeg uw vader problemen in Gambia omdat hij op vakantie was gegaan in Libië, hij wilde daar een universiteit oprichten. Volgens zijn contract mocht hij dit niet doen. Terwijl uw vader het land had verlaten, en u nog in Gambia woonde bij B., werd jullie huis drie keer bezocht door jonglers, de zogenaamde black black, om uw vader te zoeken.

De eerste keer maakten ze de deuren stuk en hebben ze het huis doorzocht. De tweede keer dat ze langskwamen hebben ze u en B. opgepakt en meegenomen naar het secretariaat voor ondervraging. U was toen 10 jaar oud. De derde keer dat ze langskwamen braken ze in het bureel van uw vader in en namen ze drie wagens in beslag. B. moest ook tonen waar het geld was. B. kon hier geen antwoord op geven en ze hebben haar toen geslagen. Er werd ook geschoten en traangas gegooid. B. werd er ziek van en uw vader wilde niet dat ze naar een ziekenhuis in Gambia ging en daarom ging de broer van uw moeder jullie helpen om naar Libië te gaan, waar uw vader jullie vervoegde. Een maand of twee na aankomst in Libië is B. overleden.

Sinds 2014 is uw vader vertrokken, hij liet u achter in Libië en zijn vriend begon voor u te zorgen. Uw vader had veel problemen aan zijn hoofd, hij had geen toegang tot zijn geld in Gambia en hij zou nog een groot bedrag moeten betalen aan de Gambiaanse overheid ander riskeerde hij opsluiting. In Libië stond u in contact met de advocaat van uw vader, K.E.. In de periode dat u alleen in Libië verbleef was u boos en ziek, de vriend van uw vader zorgde voor u en heeft u ook geholpen om Libië te verlaten. In 2014 probeerde u al een eerste keer om Libië te verlaten, maar u werd tegengehouden en voor twee maanden opgesloten. In Libië was u heel ziek, en u huilde veel. Het was ook oorlog toen u daar was. Aangezien u toch nog verwondingen had, en u erg afzag, stuurde de vriend van uw vader u in 2017 opnieuw weg naar Italië. Op dit moment weet u niet waar uw vader is, sommige mensen zeggen dat hij overleden is. Bij terugkeer naar Gambia vreest u door de bandieten gearresteerd te worden omdat uw vader heel bekend is en ze hem nog steeds zoeken. In januari 2019 kwam u aan in België en drie weken later op 12 februari 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest, een psychologisch attest en een geboortecertificaat neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychologisch rapport dat u tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde, blijkt immers dat uw situatie en de procedure u grote psychologisch stress bezorgen en dat u suïcidale gedachten ontwikkelde. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u, nadat u uw psychologisch attest verschaftte tijdens het persoonlijke onderhoud, bevraagd over uw huidige emotionele toestand en of u zich in staat voelde om het interview op een goede manier af te leggen. U werd ook nogmaals uitgelegd dat u ook zeker om een pauze kon vragen als dat nodig was.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer de Junglers en de mensen die uw vader al sinds 2010 aan het zoeken zijn. U vreest ook de inwoners van Gambia omdat ze u zouden herkennen als zoon van uw vader bij terugkeer naar Gambia.

Het CGVS erkent dat u op het moment van de feiten in Gambia nog zeer jong was en dat er van u ook niet een grote mate van detail kan verwacht worden omtrent deze gebeurtenissen. Gezien deze feiten ook al tien jaar geleden plaats vonden en u de hele tijd in Libië verbleef, werd er ook voornamelijk van u verwacht dat u kon aannemelijk maken dat u nog steeds een vrees koestert bij terugkeer naar Gambia. Hoewel u ruimschoots de kans kreeg om deze vrees te schetsen, slaagde u er niet in om deze op een aannemelijke en onderbouwde wijze toe te lichten. Uw bewering zijn voornamelijk hypothetisch zonder een basis in de realiteit. De basis van uw vermeende vervolging in uw land van herkomst is terug te geleiden naar uw vader, genaamd S.K., die een belangrijk persoon was en ook een rol had in de vorige regering. Hij richtte ook een school en universiteit op maar kwam in de problemen in 2010.

Een eerste bemerking is echter dat u doorheen het interview enkel een geboortecertificaat kan neerleggen als enige vorm van nog maar een begin van bewijs van verwantschap. Echter, dit document werd in 2019 opgemaakt, en de authenticiteit er van valt niet vast te stellen. Gezien het belang van uw vader, wordt er wel van u verwacht dat u op duidelijke en omstandige wijze kan aantonen dat u wel degelijk de zoon van S.K. bent. Het feit dat iedereen in Gambia zou weten dat u zijn zoon bent, en dat uw vader voor de regering werkte, is nog geen afdoende antwoord om uw verwantschap aan te tonen (zie notities persoonlijk onderhoud p. 19). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd u meerdere keren gevraagd of u op een andere manier uw band met S.K. kon bewijzen, maar u leek deze kans niet te willen grijpen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). In 2018 zou u nog contact hebben gehad met de advocaat van uw vader, die toen samen met uw oom documenten voor u uitzocht, maar nu in 2020 kon u hem daar blijkbaar niet meer mee lastigvallen (zie notities persoonlijk onderhoud p. 23). Hetzelfde geldt voor M., die kon u blijkbaar ook niet lastigvallen, ook al was het voor u toch wel van groot belang. Het enige familielid dat u nog zou hebben, zou ondertussen ook naar Dubai gevlucht zijn. Ook uw bewering dat uw oom gevlucht was naar Dubai op aanraden van de advocaat van uw vader roept vragen op. Het is niet logisch dat hij opeens acht jaar nadat u en uw vader vertrokken waren, pas zelf de stap nam om het land te verlaten omdat het voor hem te gevaarlijk was (zie notities persoonlijk onderhoud p. 16). Zeker aangezien hij in de periode er voor al pendelde tussen Gambia en Dubai. U kan ook niet eerst beweren dat uw oom niets met de regering te maken had, dat hij niet met de vorige president werkte, maar dat hij dan wel toch nog in 2018 zou moeten vluchten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Om een goed beeld van uw beweerde vervolging te krijgen, is het van belang dat het CGVS een zicht heeft op wie uw vader is en dat jullie met elkaar verwant zijn.

Het CGVS wijst ook op uw eigen passieve houding ten opzichte van de status van uw problemen in Gambia. Aangezien u al sinds 2010 niet meer in Gambia was, kan u er niet zo maar vanuit gaan dat de problemen die u in 2010 ervaarde nog steeds actueel en aanwezig zijn, zeker gezien de fundamenteel gewijzigde politieke situatie in Gambia. Daarom is het van belang dat u zich vergewist van de huidige status van uw problemen en dat u met exacte en concrete verklaringen kan aantonen wat en wie u juist vreest. Echter, op dit vlak kan u niet veel aan concrete en persoonlijke verklaringen afleggen. Blijven volharden dat de personen die jullie huis binnenvielen in 2010, nog steeds aanwezig zouden zijn zonder daar meer over te kunnen bewijzen, is niet voldoende aangezien de tijd die er verstreken is. Ondertussen is er een ander regime, bent u ouder geworden, is uw vader al jaren vermist en worden de jonglers van voormalig president Jammeh vervolgd. In 2018 zou u nog contact hebben gehad met de advocaat van uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17) en hij had u gezegd dat het niet veilig was. Echter, sinds 2018 hebt u ondertussen ook geen moeite meer gedaan om die advocaat van uw vader nogmaals aan te spreken over een update van de situatie, u verklaarde zelfs dat u eigenlijk geen interesse meer had in de status van de zaak van uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Daarenboven hebt u ook op geen andere manier initiatief genomen om het CGVS meer duidelijk te bieden op de actualiteit van uw vrees. Van iemand die nog steeds voor zijn leven vreest bij terugkeer naar Gambia, kan er wel een meer proactieve houding worden verwacht om zich te vergewissen van zijn situatie. Gevraagd waarom u zo overtuigd bent dat u persoonlijk nog in gevaar zou zijn voor de problemen van uw vader in 2010, blijft u steeds herhalen wat er in 2010 gebeurde bij jullie thuis en wat uw advocaat zei in 2018 (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Aangezien de basis van uw problemen uw vader is, moet er wel een onderscheid gemaakt worden tussen het risico van uw vader bij terugkeer naar Gambia en uw persoonlijke terugkeer naar Gambia. Gevraagd naar waarom ze u nog persoonlijk zouden zoeken in 2020, tien jaar nadat uw vader vertrok, waarom u nog van belang zou zijn, antwoordde u enkel dat u nog bang was van Black Black (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Ook het feit dat er nu de TRRC (Truth, Reconciliation, and Reparations Commission) is, die een onderzoek zou zijn gestart naar uw vader, heeft op zich nog geen verband met een persoonlijke vrees (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19). Ten eerste kan u wel bijzonder weinig zeggen over deze instantie, hoewel u beweert dat ze uw vader en u zouden zoeken. U zou wel op google ontdekt hebben dat uw vader op de lijst van de TRRC staat (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18) maar gevraagd of er al stappen werden gezet in de zaak van uw vader, erkent u dat u eigenlijk niet veel van deze organisatie kent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Vermits u toch zelf deze commissie vermeldde, en zelf op de hoogte zou zijn gekomen via google over een onderzoek; is het hoogst eigenaardig dat u dan daar zou gestopt zijn en verder niets zou hebben opgezocht. Bij een oprechte vrees voor deze organisatie kan er verwacht worden dat u toch wel meer er over kan vertellen en dan voornamelijk over de status van het onderzoek. **Er zijn geen concrete aanwijzingen dat u ondervraagd, onderzocht of opgepakt zou worden door de TRRC bij terugkeer naar Gambia.** Naar uw verklaringen zou uw vader op een lijst staan op de website van TRRC waarop zou staan dat hij gezocht en vervolgd wordt, maar het CGVS vond deze lijst niet terug op de website en u legde die lijst ook niet zelf neer.

Ook het feit dat u niet weet of hij onder de naam "S.K." of toch onder de naam "M.S." op de lijst van TRRC zou staan, leidt toch tot twijfel of deze lijst wel degelijk zou bestaan of in welke mate uw vader effectief op die lijst zou staan (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22).

Bovendien, is de TRRC een rechtmatig orgaan opgericht door de Gambiaanse overheid, gesteund door de VN en internationale donoren, met als doel om de misdaden van het Jammeh regime te onderzoeken. Indien uw vader effectief gezocht zou zijn door dit orgaan, en u hierdoor zou worden ondervraagd, is dat wel binnen een rechtmatige gang van zaken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Een gewone ondervraging door een rechtbank of een commissie, betekent nog geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De TRRC berecht ook de mensen die u vreest bij terugkeer, de jonglers van het regime. Verder berust uw vrees op voornamelijk hypothetische situaties, u zou worden ondervraagd, u zou daardoor op tv komen en daardoor zouden de mensen in Gambia u herkennen als zoon van S.K.. Zulke blote beweringen moeten wel gestaafd worden, zeker wanneer het gaat om de acties van een legitiem orgaan. Doorheen het persoonlijk onderhoud slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u nog een gegronde vrees koestert bij terugkeer naar Gambia omwille van de praktijken van uw vader een decennium geleden.

Wat betreft uw psychologische attest en medisch attest, vormen deze een aanleiding om u bijzondere ondersteuning te geven tijdens de procedure. Een dergelijk psychologisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt. De door de dokter vastgestelde verwondingen en littekens zijn ook ten gevolge van uw opsluiting in Libië en hebben dus geen verband met de beweerde gebeurtenissen in Gambia.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het eerste middel het volgende aan:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Aangaande de kwetsbaarheid en het specifiek profiel van verzoeker, stelt het verzoekschrift:

"Bij de analyse van verzoekers verklaringen, hield het CGVS geen rekening met verzoekers leeftijd, noch met zijn psychologische problemen.

Enerzijds lijdt A.S. aan ernstige psychologische problemen, met zelfmoordgedachten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat "Uit het psychologisch rapport dat u tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde, blijkt immers dat uw situatie en de procedure u grote psychologisch stress bezorgen en dat u suïcidale gedachten ontwikkelde. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u, nadat u uw psychologisch attest verschaftte tijdens het persoonlijke onderhoud, bevraagd over uw huidige emotionele toestand en of u zich in staat voelde om het interview op een

goede manier af te leggen. U werd ook nogmaals uitgelegd dat u ook zeker om een pauze kon vragen als dat nodig was" (bestreden beslissing, p. 1).

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zijn deze 'maatregelen' niet voldoende. De mogelijkheid om een pauze aan te vragen wordt geboden aan elke persoon die om internationale bescherming verzoekt, ongeacht of hij of zij al dan niet aan psychologische problemen lijdt. Iemand met psychische problemen vragen of hij of zij in staat is zijn of haar gehoor naar behoren te doen, is ook niet relevant. Iemand die lijdt aan psychische problemen is zich vaak het laatst bewust van de omvang van zijn of haar lijden.

[citaten uit rechtspraak van de Raad]

In casu blijkt uit het psychologisch verslag van 11 november 2020 dat: [citaten uit het verslag]

Het persoonlijk onderhoud bij het CGVS was voor A.S. een bijzonder ingewikkelde oefening. De intiemste details van zijn leven aan vreemden vertellen is erg moeilijk voor hem. Er moet ook rekening mee worden gehouden dat de communicatie met de tolk, die niet hetzelfde dialect sprak als A.S., niet gemakkelijk was (CGVS, pp. 5- 6 en p. 14). De houding van het CGVS is te streng en de interpretatie die aan de verklaringen van A.S. is gegeven, is abusief gezien zijn extreme kwetsbaarheid en de moeilijkheden die hij ondervindt om zich over zijn verleden uit te spreken.

Anderzijds is A.S. erg jong. Uit de beslissing van de voogdijdienst blijkt dat "Op basis van het voorgaande onderzoek is bovengenoemde ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 20,26 jaar, met een standaarddeviatie van 1,6 jaar". De foutmarge moet worden toegepast ten gunste van verzoeker: [...]

Als A.S. dus 18,6 jaar oud was toen de Dienst Voogdij zijn beslissing nam, was hij minderjarig toen hij Gambia ontvluchtte (CGVS, p. 6).

[citaten uit rechtspraak van de Raad]

Uit de bestreden beslissing blijkt dat "Het CGVS erkent dat u op het moment van de feiten in Gambia nog zeer jong was en dat er van u niet een grote mate van detail kan verwacht worden omtrent deze gebeurtenissen. Gezien deze feiten ook al tien jaar geleden plaats vonden en u de gele tijd in Libië verbleef, werd er ook voornamelijk van u verwacht dat u kon aannemelijk maken dat u nog steeds een vrees koestert bij terugkeer naar Gambia. Hoewel u ruimschoots de kans kreeg om deze vrees te schetsen, slaagde u er niet in om deze op een aannemelijke en onderbouwde wijze toe te lichten" (bestreden beslissing, p. 2).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter geenszins dat het CGVS daadwerkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers leeftijd toen hij nog in Gambia woonde, en evenmin met de ernstige psychische moeilijkheden waarmee hij te kampen had."

Aangaande de afstammingsband tussen verzoeker en K.S., wordt aangevoerd:

"Het CGVS betwist de echtheid van de geboorteakte die A.S. heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, waaruit blijkt dat hij wel degelijk de zoon van K.S. is. Het CGVS stelt ook dat A.S. er niet in is geslaagd de verwantschap door middel van zijn verklaringen aan te tonen.

Enerzijds stelt het CGVS de identiteit en de nationaliteit van verzoeker, die door de geboorteakte werden bewezen, niet ter discussie. De redenering van het CGVS is tegenstrijdig en niet logisch.

Anderzijds was verzoeker in staat alle vragen te beantwoorden die hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud over zijn vader werden gesteld : [citaten uit de notities van het persoonlijk onderhoud]

Gezien het feit dat A.S. sinds 2014 niets meer van zijn vader heeft gehoord, dat hij uiteindelijk maar heel kort bij hem heeft gewoond, dat hij niet door hem werd opgevoed en gezien de psychische problemen waar A.S. mee kampt, zijn de verklaringen die hij over zijn vader heeft afgelegd zeer gedetailleerd.

Op grond van verzoekers geboorteakte en zijn verklaringen kan worden vastgesteld dat hij de zoon van K.S. is. Er is geen reden om de echtheid van de ingediende geboorteakte in twijfel te trekken.

In de verklaringen van verzoeker werd geen tegenspraak gevonden. Bijgevolg is het argument van het CGVS ongegrond."

Betreffende verzoekers oom, stelt het verzoekschrift:

"Het CGVS trekt de verklaringen van A.S. in twijfel wanneer hij uitlegt dat zijn enige overblijvende familielid een oom is die naar Dubai is gevlucht. Volgens het CGVS is het niet logisch dat deze oom besloot te vluchten 8 jaar nadat A.S. en zijn vader Gambia hadden verlaten. Momenteel wordt echter onderzoeken gedaan over de misdaden die onder het voormalige Gambiaanse regime werden gepleegd (wat 8 jaar geleden niet het geval was). De vader van A.S. werkte voor het vorige regime. De oom van A.S. liep ook het risico om gearresteerd en verhoord te worden over de activiteiten van de vader van A. als lid van zijn familie."

Aangaande de houding van verzoeker ten opzichte van de status van zijn problemen in Gambia, wordt aangevoerd:

"Het CGVS verwijt A.S. dat hij niet meer moeite heeft gedaan om actuele informatie te verkrijgen over de huidige situatie met betrekking tot zijn problemen in Gambia. Enerzijds heeft verzoeker geen verdere contacten in Gambia. Het laatste contact dat hij had was in 2018 (via de advocaat van zijn vader). Hij heeft geen familieleden meer in Gambia (CGVS, p. 17). Anderzijds houdt het CGVS geen rekening met de zeer onstabiele situatie van de jonge A.S.. Het is een kwestie van overleven. A.S. had een zeer gecompliceerde kindertijd en adolescentie. Hij werd gevangen gezet in Libië toen hij nog minderjarig was. Zijn moeder stierf toen hij 9 maanden oud was, en zijn vader - de bron van zijn problemen - heeft nooit echt voor hem gezorgd. Zijn psycholoog beschrijft hem als een jong kind dat in grote nood verkeert. Het is daarom gemakkelijk te begrijpen waarom A.S. probeert vooruit te komen en zichzelf opnieuw op te bouwen door te proberen zijn verleden achter zich te laten. Net zoals hij uitlegde in zijn persoonlijk onderhoud » als ik te veel denk aan mijn familie, soms denk ik dat het beter is als ik dood ga » (CGVS, p. 22)."

Wat betreft de actualiteit van de vrees van verzoeker, laat hij gelden:

"Ten eerste is A.S. een jonge man met een groot psychisch leed, die vele zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt. Hij verliet Gambia toen hij nog een kind was, en kent niemand meer in dit land. Als hij naar Gambia terugkeert, zal hij aan zijn lot worden overgelaten, wat onmogelijk is gezien zijn psychologische problemen. Bovendien zal hij niet kunnen rekenen op de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten en zal hij zich in een situatie bevinden die een onmenselijke of op zijn minst vernederende behandeling vormt. Ondanks de verandering van regime is de situatie in Gambia echter niet significant verbeterd. De bescherming van de Gambiaanse autoriteiten is niet doeltreffend : [citaten uit stukken 3 en 4]

Aangezien verzoekers vader banden had met het voormalige Gambiaanse regime, loopt verzoeker het risico te worden gearresteerd en ondervraagd om informatie over zijn vader te verkrijgen. Hoewel het feit dat iemand wordt ondervraagd op zichzelf geen vervolging of ernstige schade inhoudt, doet het feit dat iemand willekeurig wordt gearresteerd, wordt vastgehouden in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid en tijdens het verhoor wordt mishandeld, dat wel. En dit is wat A.S. riskeert als hij terugkeert naar Gambia. Inderdaad uit de beschikbare informatie blijkt dat : [citaten uit stukken 5, 6 en 7]".

Aangaande de medische verslagen, wordt aangevoerd:

"In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft A.S. een psychologisch attest en een medisch getuigschrift neergelegd. Het psychologisch rapport bevestigt dat de psychologische problemen voortvloeien uit de gebeurtenissen die met name in Gambia hebben plaatsgevonden. Het medisch getuigschrift bevestigt dat A.S. in Libië werd mishandeld en dus zeer kwetsbaar is.

[bespreking van rechtspraak van het EHRM, "het standpunt van Sylvie Sarolea" en rechtspraak van de Raad]

Door in haar beslissing onvoldoende rekening te houden met de medische documenten die verzoeker heeft overgelegd, houdt de wederpartij geen rekening met alle feiten van de zaak, hetgeen in strijd is met artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

"3. Preliminary Observations from the official visit to the Gambia by the Special Rapporteur on the promotion of truth, justice, reparation and guarantees of non-recurrence, Fabian Salvioli from 20 to 27 november 2019;

4. Truth, Reconciliation and Reparations Commission, "What is the TRRC";

5. Human Rights Committee, "Concluding observations on the Gambia in the absence of its second periodic report", 30 augustus 2018;

6. US Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "The Gambia 2019 Human Rights Report";

7. Amnesty International, "Gambie: entretien avec le Président, de graves problèmes liés aux droits humains soulevés", 2 mei 2019".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Gambia uit vrees voor de vervolgers van zijn vader, K.S.. Zijn vader zou een belangrijke rol hebben gespeeld bij de vorige regering.

5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn identiteit en afstamming enkel een geboortecertificaat voorlegt dat werd afgeleverd in 2019 en dat als beroep van zijn vader "farmer" vermeldt, terwijl de vader volgens verzoeker *"Engels en Arabisch, en Koran studies"* in Saoedi-Arabië heeft gestudeerd en sinds 2005 een hoge positie bekleedde bij de Gambiaanse regering (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 8). Hoewel redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker over andere documenten zou kunnen beschikken, blijkt hij te hebben nagelaten dit te vragen

aan de advocaat van zijn vader (met wie hij in 2018 nog wel contact had en die hem het geboortecertificaat bezorgde; notities, p. 14), aan zijn oom in Dubai (die voornoemde advocaat hielp met relevante documenten te zoeken in Gambia) of aan de familievriend M. in Libië (die over verzoekers school- en verblijfspapieren zou beschikken; notities, p.13-14).

6. Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Te dezen treedt de Raad verweerder bij waar die vaststelt dat, in zoverre geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker met de 'junglers' in 2010 omwille van zijn vader, de actualiteit van zijn vrees alleszins niet aannemelijk is, gezien:

- verzoeker enkel blijft verwijzen naar de incidenten met de junglers in 2010 - meer dan 10 jaar geleden - en het feit dat de advocaat van zijn vader hem in 2018 verteld zou hebben dat een terugkeer nog niet veilig is (notities, p. 17-18);
- verzoekers vader al sinds 2014 vertrokken is uit Libië en verzoeker sinds dan niets meer van hem vernomen heeft (notities, p. 9);
- de politieke situatie in Gambia intussen fundamenteel gewijzigd is en (onder andere) de junglers van voormalig president Jammeh vervolgd worden.

7. Dat verzoeker in werkelijkheid ook de inschatting maakt dat hij geen actuele vrees ten aanzien van Gambia dient te koesteren, blijkt ook uit de vaststelling dat hij het kennelijk niet nodig acht om zijn problemen enigszins op te volgen. Uit zijn verklaringen kan immer enkel worden afgeleid dat hij geen moeite meer heeft gedaan om een update van zijn situatie in Gambia te krijgen, noch via de advocaat van zijn vader die hem in 2018 nog zou gewaarschuwd hebben (notities, p. 14), noch op enige andere manier. Verzoeker gaf uitdrukkelijk toe dat hij *"geen interesse"* heeft in de zaak van zijn vader (notities, p. 17) en dat hij sinds 2018 niemand meer sprak over de status van zijn problemen in Gambia (notities, p. 17). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten, en dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich enigszins te informeren over de actualiteit van zijn problemen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de (actualiteit van de) ernst van zijn vrees voor vervolging.

8. Waar verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud plots alsnog aangeeft dat hij op Google heeft gezocht naar informatie en de naam van zijn vader tegenkwam op een lijst van de TRRC (Truth, Reconciliation, and Reparations Commission) (notities, p. 18-19), kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker verder geheel onwetend is en zich geenszins verder geïnformeerd heeft over deze organisatie (notities, p. 23) of over de stand van zaken van het dossier van zijn vader bij deze organisatie (notities, p. 23). Voorts blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier dat de TRRC een rechtmatig orgaan is dat werd opgericht door de Gambiaanse overheid en dat gesteund door de VN en internationale donoren, met als doel om de misdaden van het Jammeh regime te onderzoeken, waarbij ook de mensen die verzoeker stelt te vrezen (de junglers van het vorig regime) worden berecht. Hoe dan ook maakt verzoeker geen melding van concrete aanwijzingen dat hij zelf ondervraagd, onderzocht of opgepakt zou worden door de TRRC bij terugkeer naar Gambia.

9. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker bij problemen in Gambia niet zal kunnen rekenen *"op de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten"* (stukken 3 en 4) en dat hij riskeert dat hij bij terugkeer naar Gambia *"willekeurig wordt gearresteerd, wordt vastgehouden in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid en tijdens het verhoor wordt mishandeld"* (stukken 5, 6 en 7). Een dergelijke verwijzing naar algemene landeninformatie over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk

wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke.

10. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“het psychologisch rapport bevestigt dat de psychologische problemen voortvloeien uit de gebeurtenissen die met name in Gambia hebben plaatsgevonden”* en dat *“het medisch getuigschrift bevestigt dat A.S. in Libië werd mishandeld en dus zeer kwetsbaar is”*.

Het door verzoeker neergelegde attest van 11 november 2020, opgesteld door een schoolpsychologe, maakt melding van angsten, concentratieproblemen, traumatische ervaringen in zijn verleden, een psychologische fragiliteit, paranoïde neigingen, de onmogelijkheid om gebeurtenissen in de tijd te situeren, moeilijkheden op sociaal vlak en zelfmoordgedachten. Het voorgelegde medisch attest 9 november 2020 vermeldt (fysieke) letsels die verzoeker zou hebben opgelopen in Libië.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze attesten. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel dergelijke medische en psychologische documenten het bestaan van bepaalde hetzij fysieke, hetzij mentale letsels kunnen aantonen, vormen de neergelegde stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels of problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Het psychologisch attest van 11 november 2020 stelt overigens uitdrukkelijk dat het niet gebaseerd is op een psychologische of intellectuele evaluatie, doch enkel op de gesprekken met verzoeker. Het attest vermeldt verder dat er tijdens deze gesprekken niet specifiek over zijn vluchtmotieven of meegemaakte trauma's gesproken werd (*“Il est important de souligner qu'aucune évaluation, psychologique ou intellectuelle, n'a été réalisée avec A.S., ce document se basera donc uniquement sur les nombreux entretiens que j'ai eus avec ce dernier. [...] Le suivi que j'effectuais au sein de l'école n'étant pas assez spécifique à sa problématique migratoire et aux traumatismes qu'il avait vécus.”*).

Uit de bewoordingen van het medisch attest van 9 november 2020 blijkt dat de oorzaak van de letsels werd genoteerd op basis van de verklaringen van verzoeker (*“Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à...”*).

In het licht van het gehele dossier kunnen het psychologisch attest van 11 november 2020 en het medisch attest van 9 november 2020 de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op mishandeling of problemen bij terugkeer naar Gambia aannemelijk maken.

11. In het verzoekschrift wordt nog gesteld dat het persoonlijk onderhoud voor verzoeker *“een bijzonder ingewikkelde oefening”* was, gelet op zijn kwetsbaarheid en profiel, met name zijn psychologische moeilijkheden en zijn jonge leeftijd.

De Raad merkt op dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij omwille van zijn leeftijd of omwille van zijn psychologische problemen niet in de mogelijkheid zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake zijn verzoek noch dat zijn cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat hij in de onmogelijkheid is nuttige verklaringen af te leggen aangaande zijn vluchtmotieven.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf immers niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

De loutere stellingen in voornoemd psychologisch attest, dat verzoeker concentratieproblemen heeft en feiten niet in de tijd kan situeren, kunnen niet aantonen dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure of dat de door hem voorgehouden psychische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wél gebeurtenissen kon situeren in de tijd.

Bijgevolg blijkt uit niets dat verzoekers leeftijd of de door hem aangehaalde psychologische problemen hem ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat voorgaande vaststellingen onverkort blijven.

12. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de genomen maatregelen in het kader van de bijzondere procedurele noden van verzoeker “niet voldoende” waren, laat verzoeker na uit te werken welke maatregelen dan wel genomen hadden kunnen worden, noch op welke wijze hij niet in staat was om zijn rechten in het kader van onderhavige procedure te doen respecteren of om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen.

13. De enkele stelling in het verzoekschrift aangaande de communicatie met de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat “*er ook rekening mee [moet] worden gehouden dat de communicatie met de tolk, die niet hetzelfde dialect sprak als A.S., niet gemakkelijk was (CGVS, pp. 5- 6 en p. 14)*”, toont geenszins aan dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor. De Raad wijst erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal bovendien meermaals gevraagd of hij de tolk begreep, waarop verzoeker telkens bevestigend antwoordde (“Ja, ik begrijp het heel goed. [...] Ja. Heel goed.”, p. 3, 24). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen “*dat de communicatie met de tolk, die niet hetzelfde dialect sprak als A.S., niet gemakkelijk was*”. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het uiten van deze algemene bewering, maar hij toont geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin werkt hij *in concreto* uit hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissing.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegend.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS